

Restart

Reiterová Jana

Už při příjezdu mě okouzila. Čistá, nedotčená a všemi barvami hrající příroda. Svou rozlohou jako by se chtěla stále zvětšovat. Svou krásou chtěla předčít ostatní. A svým kouzlem chtěla čarovat. Tam, v krajině plné snů a plodů se zrodil jiný svět, který nesměl být narušen. Už jen proto, jak vypadal, pro ten život, jenž se snažil dosáhnout určitého cíle. Konečně zmizela bílá pokrývka ze všech domů, zahrad i záhonků. Opět po roce tu bylo jaro. Slunce nás bude zase teple hladit po tvářích. Jaro mám velmi ráda. Příroda se probouzela z dlouhého zimního spánku a připravovala se na život.

Vychutnávala jsem si tu krásu přírody. Urostlé, štíhlé a vysoké smrky se hrdě nakláněly ve větru, který líbezně zpíval a tančil ostře řezaným údolím mezi domy, které měly své smutné a chytré tváře. Naslouchala jsem této hudbě sfér. Na menší hladké kamínky v ulicích se hlučně vířil písek roztroušený po cestách a rychlostí odnášel spadlé listí, které zapomnělo odejít v době, kdy mělo svůj čas. Obtížný hmyz konečně vzdal svůj boj. Vzduch nad nedalekým potokem byl chladný jako zimní ráno a čistý jako křišťálová voda. Byla jsem tou vodou obejmutá. Tato příroda rozjasňovala mysl. Při smutku pohladila a veselého rozesmála. Stromy za sebe vrhaly ostré stíny a tiše si libovaly ve večerním vánku, který se už nedával srovnávat se zuřivým větrem. Rozpustila jsem veškerá slova. Byl to vánek vzdálených dnů, jehož rytmus kroků plynul dál. Odvál mi vlasy z ramene. V háji sametových stromů se listy jemně pohupovaly zleva doprava do nekonečně stejného hučení potoku, které se neměnilo jak při východu slunce, tak při soumraku.

Obloha se zbarvila krvavými odstíny a vynořily se obláčky, ze kterých chvílemi jakoby vystupovala silueta lidské tváře. Zapadalo slunce. V dálce slídila tma. Na rychle tmavnoucí oblohu vystoupila první hvězda. Pyšnila se oslnivým třpytem, jakoby svým zlatem odemykala zámky. Shlížela dolů, hluboko do malých zákoutí vesnice, kde se chystali spát všichni tvorové, přes den se vyhřívajíc na slunci. Ještě před usnutím zazpíval ptáček večerku. Zanedlouho se na indigově modrou oblohu vyhoupl veliký jasný měsíc, jenž dával pozor na noční krajinu a opatroval zvířectvo při spaní, snění i bdění. Hvězdy, oddané měsíci, mu pomáhaly obhlížet lesy, potoky i planiny, té noci opět spolu hrály. Potom uložily své vyčerpané hlavy pod měsíční lesklé

křídlo, sloužící jako peřina. Na chvíli všechny krásy světa pohasly. Příroda byla ponořená do tmy zahalené tichem. Jen rachot potoku rušil noční klid. Po ránu bych musela schovat do rukávů chladem zkřehlé ruce. Má bosá noha by v mechu stopu nechala. A já bych utíkala pryč stejně rychle, jako motýl by mával křídly smočenými v kalužích. Ráno v tuto dobu bývalo ještě vlhké a chladné. Zpěvní ptáci byli ráno uším prvním budíčkem. Vítr se ztišil, jakoby nacházel útěchu v tomto krásném místě. Místo, jež mělo to kouzlo. Kouzlo něžnosti, krásy, uvolnění. Dohromady tvořilo harmonii nespoutané přírody.

Líbila se nám s manželem Markem tato krajina obklopující vesnici, která se stala jakožto vhodným adeptem pro náš společný život. Dominantou celé vsi bylo náměstí. Uprostřed rostly smrčky a během všech ročních období zde kvetly růže, tulipány a různé květiny jemu příznačné. Byly plné života i v těch nejškaredějších dnech. Odehrávaly se zde nejdůležitější okamžiky.

Víska se nachází na předměstí našeho historického města. Dostanu se odtud kamkoliv a do centra dění během pár minut. Naše město se může pochlubit starobylým jádrem, spoustou vzácných urostlých stromů, které dávají tomuto místu energii a půvab. Odpočívají zde rádi starší lidé, jako by čerpali sílu, maminky s kočárky se zde snaží své děti naopak zbavit nadbytečné energie, často sem zabloudí i mnoho zahraničních návštěvníků. Je to moje rodné město, stalo se zde hodně dějinných událostí a jsem na něj právem hrdá. Každé město je jiné. Kamkoliv přijedu, zaplaví mě odlišné pocity. Nepotřebuji kolem sebe ruch, stačí mi pocit, že vím, že tam, kde jsem, se cítím dobře. A to je právě zde, v mém rodišti.

S Markem jsme si zde nakonec vyhlédli dům. A že jsme těch barabizen prošli! Najít dobrý dům, který konečně splňoval všechny naše požadavky, bylo jako hledání jehly v kupce sena.

„Tak co, co na něj říkáš?“ zněla Markova první otázka po prohlídce domu, když jsme nasedli do auta a ujížděli pryč.

„Ten nemá chybu! Tam jsem se cítila dobře. Bylo tam cítit takové to útulno.

Prostě teplo domova.“ rozplývala jsem se.

„Taky jsem měl ten pocit.“ přitakával Marek.

„A co se ti na něm tak líbilo?“ loudila jsem a chtěla se dělit o naše nadšení.

„Všechno. Ta zahrada. Je malá, ale akorát.“

„No jasně, já bych žádnou krávu nechtěla! Kdo by na tom dělal?“

„Ale ta pergola! To posezení prostě nemá chybu!“ Líčil Marek dále.

„Mně se třeba hrozně líbí ten obývací. Že je tak oddělený od ostatních místností a hlavně, jak je prosklený! Toho světla tam!“

„To je na něm super. Že můžeme bydlet jenom dole a podkroví využívat buď časem, nebo jako nějakou pracovnu. Ty hele, ale ten krb tam, ten je, že? Jen škoda, že je spíš na okrasu, že ti to celý barák nevytopí.“

„A těch místností dole ve sklepě. To je jak nějaké bludiště.“

„Je pravda, že je obrovský. Ale ten prostor se vždycky na nějaké harampádí hodí. Vem si, jak to bylo na bytě. Měli jsme dvě kóje, a kam chceš ty věci dávat?“

„Ta jídelna je taky suprová.“

„Skvělá je ta garáž!“

„Ale ten božský klid! Jen šumění potoka, šustění listů o stromy, vůně přírody, která se linula celým lesem až tam.“

„Však to je super. Žádný auta, hluk, ruch. Klidná ulice. Ten krásný výhled na přírodu.“

„Ale žádný drby.“

„Na co? Ty si můžeš vyslechnout v obchodě. Tady budou mít děti klid. Až budou větší, vypustíš je na zahradu a nemusíš se strachovat, že se jim někde něco stane.“

„A co ta vesnice? Je v pohodě?“

„Tak je pravda, že tam nikoho neznáme. Ale je tam veškerá občanská vybavenost. Důležitá je školka, škola, obchod. To tam všechno máš. Hlavně, jezdí tady i MHD. A je to kousek od města.“

„To je pravda. Akorát bych předělala tu koupelnu se záchodem a mohlo by se rovnou bydlet.“

„Taky bych víc nedělal. Není to potřeba. Vymalovat, upravit koupelnu, elektriku a nazdar bazar.“

„Tak co s tím uděláme?“ ptala jsem se.

„Tak ho koupíme.“ řekl s klidem Marek.

„To jako fakt? Jestli nevezmeme tento, tak už potom žádný! Ten je prostě dokonalý.“ zářila jsem štěstím.

„Teď ještě prodat byt. Zítra volám do realitky, ať se to nějak pohne. A taky musíme zjistit, jak by to bylo s hypotékou.“

„Tak jo.“ přitakala jsem.

A pak to začalo. Po pěti letech, co jsme žili v bytě, se rýsovalo to, co jsme tak dlouho chtěli a hledali. Najednou tu byl. Náš vysněný dům. Stačilo říct „bereme ho“ a byl na dosah ruky. Začali jsme ihned prodávat byt. Osud tomu chtěl a ihned jsme našli zájemce. Začali jsme zařizovat novou hypotéku, zbavovat se nepotřebného nábytku a lítat kolem všeho, co k tomu patří.

Jediné, co jsme na domku chtěli poupravit, bylo malování a vybudování

nové koupelny, kterou jsme si chtěli zřídit podle sebe. Naše nová koupelna není nijak velká, ale přesto se v ní dá najít spousta věcí. Dominantou koupelny je sprchový kout. Ten si prostě Marek přál. Sprcháč má čiré sklo a skládá se z jedné pevné strany a skládacích dveří. V koutě je baterie a sprchovací hlavice s nějakými masážními režimy. V rohu sprchového koutu jsou přidělané poličky pro odkládání sprchových gelů a šamponů. Hned vedle sprchy se nalézá obrovské, půlkruhové umyvadlo, pod nímž je uložena skříňka pro fény, hřebínky, holicí potřeby a další drobnosti. Chtěli jsme do nové koupelny nainstalovat žebrové topidlo. Při výběru zařízení koupelny jsme koukali především na praktickou stránku věci. Naopak u obkladů nám šlo především o vzhled a estetickou hodnotu. Máme z ní dobrý pocit a snad nám i dobře řadu let poslouží.

„Já už se nikdy nestěhuju! Tohle je naposled. Jedině, že bych někdy musela.“ vyšťavená jsem prorokovala.

„To já taky doufám, že už mě to nečeká. Ale stejně ti povím, že je mi toho bytu líto. Kdyby to šlo, nechal bych si ho taky.“ smutnil Marek.

„V domku to bude lepší.“

„To asi ano, ale tam jsem se fakt cítil dobře, prostě jako doma. Co nám scházelo?“

„Vždyť tam bylo všechno slyšet, věčně nejel výtah, Sebík když zadupal, brečel, nebo řval, bála jsem se, aby si sousedi nestěžovali. Když budou dva, bylo by to větší ródeo.“

„V tom máš pravdu.“

„Tak vidíš. Neřeš pořád. Ty se pořád jen něčeho bojíš! Tady je to přece krásný. Uděláme si tu taky útulno.“

„Tys prostě dosáhla svého, konečně máš po těch letech barák, tak se mě snažíš jen konejšit.“

„Tak ještě řekni, že to tak není. Jinak bychom ho přece nekupovali.“

„Jo, lepší bychom mít nemohli. Teda mohli, ale nemohli bychom si dražší dovolit. I takhle to už bude vysoká splátka za hypotéku.“

„Teď je nejhorší, že jsem pořád doma. Ale až nastoupím zase do práce, bude to zase o něco lepší.“

„Můžeme být rádi, že nám to vůbec vyšlo a klaplo.“

„Já jsem ráda, moc. Stejně to je osudový, že se nám najednou ten byt ze dne na den podařil prodat. Když předtím dvakrát vůbec nic.“

„To je až neuvěřitelné, jak nám to vyšlo.“

Snad každý to zná - ten pocit domova, nějakého svého útočiště. Když se někdo stěhuje, bývá to složité, ale nikoliv nemožné. Sama jsem se stěhovala již čtyřikrát. Musím však říct, že jsem si svůj současný domov velmi oblíbila a zamilovala, zejména to jeho blízké i vzdálenější okolí.

Náš dům se nalézá na samém konci klidné ulice. Je velký a prostorný. Když jsem ho poprvé vytírala, myslela jsem, že mě to sklátí. Byla jsem totiž při novém zabydlování a stěhování ještě ke všemu na konci osmého měsíce těhotenství. Ale já jsem bojovnice, nikdy se nevzdávám a snažím se jít si za svým a dotáhnout vše do zdárného konce. Možná mě trošku popohání i moje snivost. Ale každý by měl mít své sny, ambice a ideje. A jít si za nimi.

K domku náleží zahrada. Považuji to za výhodu. Kdykoliv se nám zachce, můžeme se odebrat z domova a jít se vyvětrat tam, aniž bychom museli se složitě trmácet výtahem, který v paneláku stejně často nejezdil, a jít až na nějaké vzdálené hřiště. Takhle můžu vzít obě děti, jenom přejít verandu a ocitáme se rovnou na svém soukromém hřišti. Jak to máme blízko. A nemusím mít ani strach o děti, když je ven vypustím samotné. Víím, že jsou vlastně pořád doma, ale přitom si hrají na čerstvém vzduchu. Zahrada rozlohou není moc velká, ale tím, že se nachází na samém konci ulice a s výhledem na les, je tu klid. Žádný hluk, ruch, nic. Zahrádka má

obdélníkový tvar. Podél její delší strany jsme vytvořili zeleninový záhonek. Tam pěstujeme ředkvičky, hlávkový salát, rajčata, papriky. Před domem na předzahrádce jsme vytvořili okrasné skalky, na nichž rostou skalničky a další kvetoucí rostliny. Na úplném konci zahrady máme umístěnou poměrně prostornou pergolu. Na ní chceme trávit většinu času, protože je tam pěkný chládek. V zimě zde vždy připevníme krmítko, kam budeme chodit krmit ptáčky. Zahrada je zatravněná, sekání trávy bude mít ale na starost Marek.

Při zabydlování jsme zjistili, že život tady není jako v panelovém domě, odkud jsme přicházeli. Není zde možnost zaslechnout kdejaký zvuk, konverzaci letitých obyvatel, zvuky automobilů a jiných dopravních prostředků doléhajících z několika metrů vzdálené silnice. Náš výhled je na zdravý les, kam chci chodit s dětmi na každodenní procházky. Nyní na jaře vše kvete a kamkoliv se podívám, vidím jen samé pestré barvy. Díky krásnému počasí a nádherně kvetoucím rostlinám se cítím svěží. Les téměř ukolébává ke spánku aromatickou vůní veselých dřevin, které jakoby sdělovaly krásu života všemu živému v okolí. Na podzim bude les snad ještě krásnější. I když bývá na podzim pochmurno, budeme chodit do lesa rádi. Sbírali bychom žaludy u staletého překrásného dubu s obrovskou korunou. Všude budou cítit houby. A padající barevné listí by šepotalo melodickou písničku. Až by se vše v lese začalo připravovat na tuhou, však krásně bílou zimu a les by klidně oddychoval v rytmu zimního spánku, sledovali bychom za oknem sněhové vločky neúnavně pokrývající každičký kousek naší zahrady. Okolní uklidňující se krajina mě navozovala na melancholickou náladu.

Čtrnáctidenní honička kolem stěhování byla u konce. S Markem jsme si za poslední dobu moc nesrozuměli. Asi bylo moc velké napětí. Já chtěla mít vše připravené k bydlení, kdybych náhodou jela rodit dříve, tak abychom bydleli jako spořádaná rodina. Marek toho také hodně zařizoval, sháněl, do toho musel sem tam vyřídit pracovní záležitosti. Řekla bych, že jsme zase o krok dopředu, že jsme zase o pár let vyspěli. Já si konečně mohla oddychnout, že se vše stihlo za svého stavu 2v1. Avšak vyhodit kopýtko na stůl, chvíli relaxovat, jsem si ani nestihla. Už jsem si s klidem v duši mohla dovolit rodit. A vycítilo i to miminko, které zřejmě bylo tak nedočkavé, že

se dralo na svět o pár týdnů dříve. Ano, druhý den se jelo do porodnice.

„Co se děje?“ přišel se mě Marek zeptat po nějaké době, když jsem nedorazila do ložnice.

„Je to tady.“ vzlykala jsem.

„Tobě praskla voda?“ ptal se nevěřicně.

„Já jsem ti říkala, že se něco děje a tys mi to nevěřil!“ vyčítala jsem mu.

„Tak zavoláme vašim, ať přijedou hlídat a pojedeme.“ navrhl dle smluvených podmínek s mými rodiči.

„Ahoj mami, neruším? Myslíš, že byste mohli zhruba za hodinku dorazit?“ ptala jsem se mámy po telefonu.

„Ty budeš rodit?“

„Už to tak vypadá.“

„Přijedeme, počítej s námi.“ odpověděla.

Mezitím jsem si v přestávkách, kdy jsem zrovna neběhala na záchod, chystala poslední základní věci do tašky, co jsem měla připravenou do porodnice. Na záchod jsem už ani dobíhat nestíhala. V těch pauzách jsem si v hlavě seskupovala všechny myšlenky, co musím ještě na poslední chvíli sdělit našim, až přijedou hlídat Sebastiánka, který naštěstí dávno spal. Pár poznámek jsem stihla sepsat na papír. Ještě jsem si byla přepudrovat nos. V domnění, že kdybych hned porodila, abych vypadala k světu, až mě moje narozené miminko uvidí v prvním okamžiku svého života.

„Co tady děláš? Ty ale nejdeš na módní přehlídku, ty jdeš rodit!“ konstatoval Marek, když mě naháněl, kde jsem a co dělám.

Vše jsem měla schystáno, v hlavě mi kolovalo zaráz tisíce myšlenek a už značně nervózně jsem začala přešlapovat u okna, když jsem vyhlížela rodiče.

„Tak kde jsou?“ byla jsem nedočkavá.

Zanedlouho dorazili, já předala informace a jeli jsme.

„Drž se, Gábulko.“ loučila se se mnou maminka, jako bych šla do nějaké válečné bitvy.

Mamce jsem byla hodně vděčná. Byla to právě ona, kdo mi při stěhování a v druhém těhotenství nejvíce pomáhal. Chtěla jsem jí mít nablízku i teď, před porodem, u svého prvorozeného Sebíka.

Moje mamka má jméno řeckého původu, které v překladu znamená "mírumilovná". Svátek jí připadá na 16. duben, jmenuje se tedy Irena. Maminka bude oslavovat už své 50. narozeniny, ale vůbec tak nevypadá, není ani vysoká, ani malá, je tak akorát. Má docela krátké kaštanové vlasy, ve kterých jsou pramínky rudé růže a slunečního paprsku. Hnědozelené oči jí zvýrazňují tvar obličeje. Ráda čte knížky, zvláště má v oblibě historické romány. Má ráda zvířata a také filmy všeho druhu. Má luštitelský a kuchařský talent. Kuchařský talent dokazuje svými výbornými recepty, které potěší nejen žaludek. Humor jí také není cizí. Když zrovna nepracuje, věnuje se vnučatům, které nadevše miluje. A samozřejmě stará se též o chod domácnosti. Moje máma má několik sourozenců. Má vlastně jenom samé bratry. Narodila se mému dědečkovi s babičkou jako jediná dcera. Ale nebyla vůbec rozmazlená, ba naopak. Je skromná. Každý, kdo ji zná, o ní prohlašuje, že je laskavá, plná porozumění, svědomitá a prioritou je pro ni rodina. Je to ten nejmilejší a nejhodnější člověk, co znám. Dokáže mi pomoci v nesnázích a dokáže i velmi dobře poradit. Máma pracuje jako bankovní poradkyně. Dělá s lidmi a to je vždy složité.

„Je tu spousta věcí, které jste nevyplnil ve formuláři.“ mluvila ke klientovi.

„Jo. Některé ty otázky byly kapku záludné.“ dušoval se klient.

„Datum narození také?“ dotázala se toho nechápavce.

Jednou se mojí mámě ale také stal takový trapas. Jezdí do práce autobusem a z práce ji vyzvedává táta. Čekává na ni vždy na smluveném místě. Jednoho

odpoledne, když šla z práce, vydatně přšelo. Na onom místě stáltaké tmavý vůz, kterým jezdívá můj taťka. Tedy rychle se rozběhla, naskočila do něj a čekala, že se auto rozjede. Ono ale nic.

„Proč nejedeš?“ popíchl řidiče. Koukla vedle sebe a za volantem na ni vyjeveně zíral cizí chlápek. Ona si nasedla do jiného auta.

„To snad není pravda! Nashle!“ vyděšeně zvolala a rychle vyběhla z auta.

Je to prostě ta nejlepší maminka na světě. Mám ji moc ráda.

Zůstala jsem tedy ležet v nemocnici na pozorování. Marek se vrátil v noci domů po pár hodinách strávených na chodbě, zatímco mně dělali několik vyšetření a monitorů. Porod se trošku zadrhl a odložil. Nakonec se po pár dnech přistoupilo na vyvolávačku.

„Tak za chvíli jdeme na to!“ prohodil doktor, když mě ráno přišel zkontrolovat na pokoj.

Bylo brzy ráno, měla jsem trošku obavy a strach. Ale už jsem to chtěla mít také za sebou, vidět naše miminko a konečně si ulevit, zbavit se toho břicha. Doktor zavedl tabletu. Až na pár bolestí v podbřišku se nedělo nic. Pořád jsem posílala manžela domů, že může jet klidně za Bíbou k našim. I na monitorech se objevilo jen pár kopečků. Nikdo tomu nepřikládal žádnou váhu, vypadalo to, že se nic dít nebude.

„Když se to nerozjede dneska, budeme to opakovat zítra.“ poslušně hlásil můj doktor.

Žadonila jsem o jídlo. Jestli mám jako že tedy rodit, nemám přeci žádnou sílu a energii! Nejedla jsem od večera. Sestra mi konečně donesla i oběd.

„Bože, šulánky! Na sladké teď nemám chuť. Ale aspoň něco.“ postěžovala jsem si.

Nicméně jsem byla tak hladová, že jsem snědla celý talíř na posezení. A pak

se začaly dít věci! Miminko dostalo energii, zřejmě za odměnu mě nakoplo vši silou zřejmě do močového měchýře, se mnou to otřáslo tak, že mi odtekl i zbytek plodové vody.

„Kde se toho tolik schovávalo?“ nechápala jsem.

Po té potopě, co jsem tam natropila, jsem měla nařízeno vlézt do sprchy. Na tu jsem opravdu neměla chuť, nebavilo mě to tam. A prý jak nám rodičkám ta voda bude příjemná, oklamala mě na předporodním kurze porodní asistentka. Kulové! Nejradši bych z ní po pár cákancích utekla! Jenomže to by mi taky muselo jen tak jít v záplavě těch kontrakcí.

„Natočíme zase monitor a zkontroluju si vás, jak jste se otevřela.“ mínila sestra.

Kopečky už byly hory a já otevřená na 6 prstů.

„No vidíte, za chvíli půjdeme rodit.“ klidným hlasem hlásila.

Zase jsem svým nemohoucím krokem, který vypadal jako bych měla naděláno v kalhotách, v předklonu zdrhala do sprchy. Naštěstí jsem tam měla toho Marka, že mi aspoň podával osušku, či co za prostěradlo, co jsme tam kde ještě suché našli. Běhal tam jak čamrda. Nakonec jsem byla i ráda, že jsem ho k tomu porodu tedy přizvala, jak si přál, byť se mi to zprvu vůbec nezamlouvalo, že by u něho měl být. Poté přišla další kontrola.

Prý „Až nebudete mít kontrakci, opatrně si vyskočíte na kozu.“ přišla s tím nápadem sestra.

Vyskočit v tom stavu a s takovým břichem? Nu, skočila jsem tedy skoro hbitě na ni. Na tu kozu.

„Tak a teď budete tlačit. Do zadečku, ne do hlavy.“ připravovala mě k porodu.

Nešlo mi to, nešlo, jako bych to pořád nedokázala pochopit. Ale ono prostě

v tom zápalu a bolestech si tělo dělalo, co chtělo.

„Maminko, teď tlače jako na velkou, ne do hlavy!“ několikrát mě napomínala.

Pak se někam odebrala.

„Kam teď jako jdete?!“ vytřeštila jsem oči.

„Nebojte, jen si pro něco zajdu.“ ujišťovala mě, že mě v tom nenechá samotnou.

Přišla i s doktorem, ona mě nastříhla, on hupl na břicho, já konečně vší silou zatlačila, tak jak měla a mimčo bylo na světě. Byla tu! Naše druhorozená dcera, Karina.

„Páni, ta má vlásků!“ zvolala jásající porodní asistentka.

Nechala jsem si ji položit na břicho a užívala jsem si ten slastný pocit. Za své nedokonalé tlačení jsem byla vytrestána několika stehy. Bylo to příjemné jak drobky ve spacáku. Což bylo protivné, ale dalo se to nějak vydržet.

A tak nás přistěhovalce měli po návratu z porodnice v plné parádě všechny pohromadě. Naši čtyřčlennou rodinu, Týmalovi.

Markovi skončila dovolená a naše životy se opět vrátily do svých zaběhlých kolejí. On v práci a já doma s dětmi. Naštěstí se syn Sebastián rychle aklimatizoval. Jak novému prostředí, tak i nové roli, že je velký bráška. Snažil se mi často pomáhat, když jsem něco potřebovala. Dokonce mě nechával i v klidu Karinku nakojit, uspávat. I když se snažil nedávat na sobě nic znát, jeho chování se přeci jen trošku změnilo. Já se však snažím, abych se rozdávala spravedlivě mezi oba dva. Aby jim nic nescházelo, aby Sebík nesmutnil, že musí chvíli počkat, než se mu budu moct opět plně věnovat a hrát si s ním. Na druhou stranu to už nebyl takový ten mamánek a snažil se zabavit se i sám. Ta změna byla znát v jeho chování, týkalo se to hlavně

vztekaní. Že na sebe více upozorňoval. Snažila jsem se mu to vždy vynahradiť, když Karinka spala. Seboušek nedávno oslavil své třetí narozeniny. A měl teď dost rozkecáno. Někdy ty jeho hlášky opravdu stály za to. Někdy se i trochu bojím, co na nás napráší, co se provalí. Ten totiž co neví, to nepoví.

Jako maminka dvou dětí na mateřské dovolené musím ale nesouhlasit s označením dovolená. Vyhozená kopýtka na stole a bezmyšlenkovitě čistá hlava rozhodně nehrozí! To je věčně upatlaná podlaha od bonbonů, vylitých šťáv, s kouskama obědu, kdy oběd bývá stejně často pojídán za chůze, snažím se za vydatného řevu přes den neohluchnout, věčné přebalování, převlékání, oblékání, utírání, dopřána mi bývá jen večerní blesková sprcha, o plně napuštěné vaně s nadýchanou pěnou si můžu nechat jenom zdát, procházky a nekonečné chodníky, po kterých se dá celý den chodit dokola a potkávat pořád ty stejné vesnické drbny, místo dobrého filmu běží celý den v televizi ohrané pohádky, uspávání až do svítání, komedie jen vzdáleně připomínající soulož věčně potají, na drobkách a s hračkami zabodnutými v zádech, neutichající myšlenky v mé hlavě: „Vypnula jsem žehličku? Nevzbudí se děti? Mám rozmrazit kuřecí nebo vepřové?“

Na světě není nic tak úžasného jako být mámou. Ležím, cítím jejich tepy a vím, že je nikdy nepřestanu milovat. Už nejsem ta mladá svobodná holka, která si může dělat, co chce. Máma se musí obětovat, ale na oplátku dostane mnohem víc. Pocit absolutního štěstí a nekončící radosti. Děti jsou smyslem mého života a motorem, který mě žene dopředu. Jsem vyčerpaná, ale šťastná. Čas neúprosně běží a než se naději, budu vzpomínat, jak to bylo krásné. Proto si to vychutnávám, protože čas už nikdo nikdy nevrátí. A já je nechci zanedbávat. Chci, aby moje děti měly na dětství jen samé krásné vzpomínky a užily si ho na maximum.

Je všeobecně známé, že děti dokážou rozesmát snad i největšího bručouna. Jejich naprosto dokonalé průpovídky doplněné nevinnými výrazy jsou lepší než kdejaký vtíp nebo zábavný pořad. Sotva se naučily mluvit, už z nich padají pravé perly. Jsou s nimi samozřejmě starosti. Ale bývá s nimi často velká legrace. A jak umí zvednout náladu!

Večer, jakmile usnou, oběma svým dětem našeptávám láskyplná slova. Každému z nich a každou noc.

„Maminka tě moc miluje! Jsem tady jenom pro Tebe.“

Někdy se nechovají zrovna dvakrát hezky a zlobí, což samozřejmě naši komunikaci ten den ztíží. Ale když jim v noci šeptám do ouška, jak je mám ráda, všechno zlobení odplouvá do nenávratna. Všechny spory, nedorozumění i tvrdohlavost. Dítě vnímá lásku hodně. Potřebuje ji vnímat. Uvědomila jsem si, že pro děti je velmi důležité vědět, že někam patří, že jsou potřebné a důležité. Nezapomínám takové věty vyslovovat i ve dne, jen tak mezi řečí. Bez zvláštního důvodu. Objímám je, když jdou kolem mě. Dávám jim pusinku, když sedí vedle mě. To jsou chvílky, které si děti pamatují celý život, a které je sytí po celý život. Sílu mateřských slov nelze vůbec docenit.

Stalo se mi docela nedávno. Seděla jsem u nás doma s přáteli na kafičku, drbali jsme. Moje děti seděly s námi v obýváku.

„Namalovala jsem ti, Sebi, auto. Tak si ho můžeš vybarvit.“

„Vypadá to spíš jako vrtulník. Musíš se víc snažit, mami.“

„Dobře. Tak si namaluj něco sám.“

Děti si čmáraly a malovaly. Na tom by ještě nebylo zase až tak nic špatného.

„Proč tomu človíčkovi maluješ tak černou hlavu?“ šla jsem se podívat za chvíli na jejich výtvary.

„To je jako díra v hlavě.“

„A proč má ale díru v hlavě?“

„Protože je blbej. A já nemám blbou pastelku.“

Načež mě ještě dorazila Karinka svým dodatkem: „Blbec.“

„Někdy bych chtěla políbit tvé nápady, Bíbo.“

Raději jsem děti poslala, aby si šly hrát také někam jinam. Nevšíkala jsem si, co dělají. Za chvíli vletělo naše starší štěstíčko do obýváku, namířil si cosi proti nám a povídal:

„Ruce vzhůru!“

Málem jsem umřela hanbou. On mi vlezl do šuplíku v ložnici, kde objevil, ne moc dobře schovaný, vibrátor. U dětí fakt nikdy člověk neví, čím se zrovna vyzbrojí.

„Divný, že sex je tak super, ale vzejde z něj tohle.“ ukázala bezdětná kamarádka Denisa na moje roz dováděné děti.

„Věř mi, že neexistuje nic roztomilejšího než spící miminko. Ale když jsou vzhůru, musíš si krýt záda.“ oponovala jsem jí.

„Že si na ně radši nepořídíš vodítka.“ pronesl Denisin přítel, Patrik.

„Jestli to okamžitě neuklidíš, tak tu bude takový tóčo, že jste to ještě neviděly!“ zazlobila jsem se. „No tak, běžte pryč! Huš. Nedovedu si představit pohledy kolemjdoucích, kdybych je vzala ven na vodítkách.“

„Ale mami...“

„Basta fidli!“ nestačil dopovědět Sebastián, když jsem mu skočila do řeči.

A děti odešly.

„Ty jo, jseš drsná jak čečenskej hajzlpapír.“ usmíval se Patrik.

„Někdy musíš prostě pohrozit.“

„Aby ti to nebylo prd platný, jak veverce louskáček.“

„Hele v týdnu mi volala Kamila, že měla růžový proužek.“ prozradila Denda.

„Co to znamená?“ vyzvídala Patrik.

„Fakt? Ani nevím, co na to mám říct.“

„Bude mít holčičku?“ nechápal Patrik stále.

„Patriku!“ smály jsme se.

„Tak to už Kamila určitě vymýšlí jméno.“ špekulovala Denisa.

„Kdoví, jak se to bude jmenovat.“ dumala jsem.

„Blbeček. Po tatínkovi.“ naznala.

„Jak se minule ten ignorant vypařil a ani s námi neprohodil slovo, že?“

„Jo, vypařil se jak pára nad hrncem. Stejně není o co stát. Je příjemný jak menses na svatební cestě.“

„Nechápu, co na něm Kamča vidí. Hlavně, že jí to vyhovuje.“

„Asi to, že on je rodinný typ. Nezapomeň, že už zakládá druhou rodinu.“

„Asi má mateřské pudry, no.“

„Kdy se jí to má vůbec narodit?“

„Sem se jí na to zapomněla zeptat.“

„Tak teď máme duben a tamto zabere tak 9 měsíců, než vyleze z břicha.“ počítal Patrik.

„Vyleze z břicha? Hochu, ty snad vůbec nevíš, jak to chodí. Měl jsi vůbec sexuální výchovu?“

„Nepotřebuju ji znát. Nemám ty pudy. Mně stačí jen ten sex. A v tom se snad vyznám.“

„Hele nedávno mě Sebouš dostal do kolen. Řekl mi, že v mém věku bych už mohla přestat věřit na čápy. No chápete to?“

„To je jako když malá Sandra od Soni mi prohlásila: strašně bych si přála ještě bratříčka. Ale máma pořád používá ten tampón.“

Tak jsem se jí zeptala: „Copak ty už víš, k čemu to je?“

„To je přece ta věc na bolavou pipinku. Mě normálně ta malá svou odpovědí odrovnala!“

„Tak to je konec.“ řehkala jsem se.

„Děti mě vždycky dostanou svou roztomilostí.“ přitakal Patrik.

„A kolik těch dětí ve svém okolí máš, prosím tě?“ usmála jsem se na něj.

„V mamčině bříšku taky bylo miminko. Jenom nechápu, jak ho spolkla.“ prošel okolo Sebík.

Šli jsme do kolen znova.

„Jednou ti to rodiče vysvětlí.“ rozumovala Denisa.

„Rodiče obecní.“ poupravil termín Patrik.

„Utíkej si ještě chvíličku hrát, ano?“ poukázala jsem směrem k Sebastiánovi.

„Kamila ti myslím bude vyvolávat po každé kontrole. Aby se ti mohla pochlubit. Anebo si tě bude chtít brávat s sebou rovnou jako doprovod. Jako zasloužilou matku.“

„Na to ať rovnou zapomene, holčička! Mám svého dost. Navíc jednou, když byla těhotná kamarádka Žaneta, chodila se mnou na ten večerní kurz,

pamatuješ? Tak s tou jsem šla na kontrolu. Poprvé a naposled. Jely jsme pak od doktorky ještě po obchodech a vracely se poměrně plným autobusem.

V tom najednou Žaneta zařvala: „Ty vole, já jsem tam nechala spod'áry!“

„Málem jsem se tam propadla hanbou. Takže už nikdy více.“

„Taky dobrý trapas. A jak s dětmi zvládáš třeba ty nákupy?“

„Do většiny obchodů je беру s sebou. Ale jakožto jejich majitelka musím říct, že je nákup s nimi často za trest. Co chtějí mít, si berou bez dovolení. Ale rádi jsme spolu chodili do zverimexu, protože tam pracoval děda a aspoň si mohly děti nakrmit třeba rybičky. Jednou tam ale nebyl a Sebouš chtěl za každou cenu krmit rybičky, jak měl ve zvyku.

Řekl: „Můžu nakrmit rybičky?“

„Ale děda tady dneska není, ten pán tě nezná.“ ukazovala jsem na druhého prodavače.

„Jak to, že mě nezná? Vždyť já jsem Sebastián Týmal!“

„To je gól“, smála se Denisa.

„Nemůžu zapomenout, jak kdysi v jednom z těch akvárek dědovi cosi ukazoval a řekl mu: Tam vidíš?“

„Ne.“ řekl děda.

„Tak se to opakovalo ještě párkrát. Sebastián to už nevydržel a řekl: Ty to nevidíš, ty osle slepý?“

„Bože ty děti. To bude myslím mládež!“ pronesla Denisa.

„Ani nevím, jak bych slovo dítě definovala.“ zamyslela jsem se.

„Jednoduše. Dítě patří mezi příšery. Je neposedné a zlobivé.“ vysvětlil

Patrik. „A které rodiče po dobu jejich života terorizuje.“ uvedl to na pravou míru.

„Mami, honem! Musím tak kakat, že už nemůžu ani dýchat.“ přiběhl Sebouš.

„Tak dělej, honem na záchod!“ volala jsem na něj.

„Nějak to nejde, mami.“ zvolal po té, co se zatrůnil na wc.

„Tak trošku zatlač. To máš z těch bonbonů a žvýkaček. Když je budeš polykat, zalepí se ti zadek.“

„Už to leze!“

„No super! Ušetři mě ale detailů, víc vědět nechci!“ jásala jsem.

„Hotovo! Vytekla ze mě všechna energie“ cítil se být zřejmě tak unavený.

„Tak se teď půjdeš posilnit, abys zase nabral síly. Po kom ty děti jsou.“ vracela jsem se slovy k návštěvě. „Jsem zvědavá, jaká muka nám ještě připraví. Nedávno ten malý mudrc žvatlal: „Mami, ty jseš krásná.“

„Brepto, pustím ti pohádku, chceš?“ snažila jsem se ho tehdy umlčet.

„Ne, já se budu dívat jenom na tebe.“

„Ty jsi můj mazlík.“

„Má milovaná, proč chodíš taková zmalovaná.“

„Prosím?“

„To je parádní písnička.“ zachraňoval Seb situaci.

„To je.“

„Mám pravdu?“

„Máš.“ přitakala jsem Sebíkovi.

Dětem to už bylo dlouhé a znova se nachomýtly v obýváku.

„Mami, kdy jsme si koupili ten dům?“

„Chvilíčku předtím, než se narodila Karinka.“

„A jak jsme ho naložili do kufru?“

Chtělo se nám smát.

„Pojď si lehnout, jsi unavený.“

„Nejsem, co kecáš.“

„Tak to ještě chvílku vydrž. Zanedlouho tady bude tatínek.“

„My už taky pojedeme. Stejně jsme se nějak rozseděli.“

Vyprovodili jsme návštěvu a já se snažila zpacifikovat dům do původní podoby.

„Mami, kdy budu dospělej?“

„Až vyrosteš, Seboušku.“

„A kdy už vyrostu?“

„Copak ty nevíš, co máš udělat, abys vyrostl?“

„Mít často narozeniny?“

„No to taky, ale musíš hodně papat.“

„Uděláme si dneska den pizzy?“

„Neblázní. Dneska tady máme hodně jídla. Nech to třeba na víkend.“

„Dal bych si dneska nějakou mňamkózní večeři. Žebra? Hranolky?“

„Utrácíme až moc peněz za zbytečnosti, takže se musíme uskromnit.“

„Jak to uděláme?“ pídil se Sebastián.

„Navrhuju vysadit tátu někde v lese jakožto nejslabší článek rodiny.“

„A pak nám to objednáš?“

„Já se z tebe zblázním! Cože jsi to měl dneska na oběd ve školce?“

„Nějaký masíčko s omáčkou. A těstoviny k tomu.“

„Taková dobrota. Chutnalo ti to?“

„Bylo to bez chuti, ale dobrý.“

„Aha a co bylo ráno na svačinku?“

„Hm jogurt.“ popřemýšlel.

„A s čím byl?“

„Se lžičkou.“

„Fajn. To si dobře pokecáme.“

„Mami, jsme kamarádi?“

„To víš, že jsme. Akorát mě nesmíte zlobit.“

„Hele táta!“

Objevil se zanedlouho ve dveřích Marek. Děti křičely, řvali, jásaly,

dělaly nepořádek.

„Proč pořád křičíte jak magoři?“

„My jsme magoři.“

„Chcete na prdel?“

„Chceme!“

„Já ti už na tu prdel opravdu nasekám, neštvi mě.“

„To se neříká, že ne, mami?“

„Bože, pošlete mě do jiné rodiny!“

„Bud' te na mamku hodní. Vy dneska opravdu zase zlobíte?“ zakročil Marek.

„Jo, jsou neposední jako pytel blech.“

„No to snad ne! Ale jsou to děti, mamko. Přece nechceš, aby byly zaražení jak vidle v hnoji.“

„Tak si to tady s nima někdy zkus. Hele, jdu na chvíli na vzduch.“ zašpitala jsem Markovi.

„Tati, tati, asi máme velký problém. Máma se ztratila.“ přiběhl po chvíli Sebastiánek a rozhazoval rukama.

„Nesnaž se mě rozveselit.“

„Ona ale nikde není, chápeš to?“

„Neboj, ona se zase objeví.“

Musela jsem se jít nadýchat čerstvého vzduchu. Bylo toho na mě už trochu moc. Člověk kolem nich běhá a ti malí nevděčníci si nedají říct a

budou zlobit a budou.

Mám takové své místočko. Mezi stromy v lese remízek, přímo nad potokem. Průzračný potok s rostlinkami, které jej obklopují. Podle mě ideální místo pro relaxaci a odreagování. V tuto dobu les překypoval energií a naplňoval i mě novou chutí do života. Vždy, když potřebuji být na chvíli sama, odeberu se právě sem. Do krajiny, která se nachází nedaleko našeho útulného domku. Je to krásný pocit, mít chvílku jen pro sebe. Balzám na duši. Jediné, co může vyrušit absolutní poklid této scenérie, je zpěv ptáků. Malý potok rozdělující lesní prostředí zkrášluje malá lávka, vyrobená ze dvou kmenů stromů z části pokrytého břechťanem. Je to neskonalý zážitek. Tuto nádheru pozoruji s obdivem. Posadím se na ni a koukám do pomalu plynoucí vody, ve které se odráží ostré odpolední slunce. Pod hladinou potoku se míhají nějaké malé rybky, které čeří hladinu. Rostliny rostoucí u vody vypadají, jako by si chtěly ochladit své zelené listy v chladivé vodě. Jakoby hledaly ukrýt před spalujícími paprsky slunce. Koukala jsem do té vody. Voda tekla nevázaně na moje city, starost, radosti, trápení a štěstí. Bylo jí úplně jedno, že jsem nad ní seděla a koukala na ni, že jsem právě byla vyšťavená. Okouzlující podívaná. Ve větru se na hladině prohání tisíce třpytivých vlnek. Opodál se rozkládají keříky šípku. Ty vydávají omamně příjemnou vůni. Ptáci v korunách stromů si hlasitě povídají a škádlí se. Zvěř se na pasece šťastně a volně pase. Na pasece plné lučního kvítí, klimbajíc se ve větru a nad tím vším kralují nápadně poletující motýli. Rázně mávají svými křídly, na kterých jsou nádherné vzorky a barvy. Klid provoněný květinami ruší ostrý bzukot čmeláků a pilných včel, které sbírají pyl na různobarevných květech. Obalené pylem přilétají a zase odlétají. V čerstvé trávě se prohání desítky brouků, mravenců a berušek. Sojka rychle přelétne nad pasekou a vykřikne varovný tón. Zvěř se odrazí zadníma nohama od sluncem prohřáté půdy, jež zahalují spousty kvítků, na kterých příroda nešetřila barvou, a ztratí se hluboko ve smíšeném lese, kde si buky šeptají a veverky přeskakují ze smrku na smrk. Naproti u sousedů vidím, jak na okně jim polehává kočka, která ospalým okem pozoruje okolí. Snad aby jí nic neušlo. K večeru, kdy horko opadá, příroda blaženě odpočívá. Jakoby zpívala radostí. To ji posiluje a dodává energii na další horký den. Květiny zavírají své květy, ustal i divoký bzukot včel. Příroda usíná. A takhle zde posedávám nejraději. A teď

už vím, že příroda je mocná, její krásu nikdy a nic nepřekoná.

Nabrala jsem nové síly a vrátila se odpočatá domů. Vešla jsem s čistou hlavou. Chtěla jsem, aby moje děti věděly, co je správné a co ne. Co si mohou dovolit a co nikoliv. Aby byly slušně vychované a nevyrostli mi z nich nějakí floutci. Chtěla bych, aby se ke mně moje děti chovaly hezky také v dospělosti. Musím jím jít sama příkladem. Nejen v tom, jak se chovám ke svým rodičům. Ale také k manželovi a ostatním členům rodiny. Děti totiž vnímají vztahy uvnitř rodiny velmi pozorně. Třebaže si toho nemusím mnohdy ani všimnout. Mají oči a uši všude.

Rodina je pro mě něco nepopsatelného. Něco, co nemůžou mít všichni. Něco, co jiní třeba ani nepoznali. Jiní by za pohlazení od maminky dali cokoli. Pro mě je tahle věc samozřejmá, nemám ani nejmenší tušení o tom, jaké to musí být bez rodiny, žít bez něhy a porozumění.

Čas letěl jak splašený. Nejráději bych si nějakou tu hodinu navíc přikoupila. Dříve mi byly dny dlouhé a noci milosrdně krátké. Nebylo to fér. Jak jsem stárnula, stárnul i čas kolem mě. Čas byl nedostatkovým zbožím. Něco se ve mně změnilo. Začala jsem svět vnímat jinak. Víc intenzivněji. Nebyla jsem frustrovaná tím, kolik mi je a že v mém životě nastávaly okamžiky mnohem důležitější než dřív. Uvědomovala jsem si tu tíhu času, která nás hnala neúprosně dál. Jenže čas neúprosně běžel a mně se nechtělo zbavit těch úžasných chvil a bláznění. Hodiny tikaly. Čas byl nemilosrdný. To víme koneckonců všichni.

Karinka už sfoukla druhou svíčku na svém narozeninovém dortu. Připadá mi to jako včera, co jsem ji porodila. Když začalo to naše malé cukrátko t'apat, bylo sladké jako cumel. Až jsem málem začala cukernatět. Bylo krásné sledovat, jak ten malý svišť cupital. A když začali Sebík s Karčou mezi sebou cvrlikat, bylo to naprosto čarokrásné. Byla jsem v jiné dimenzi. Ti dva se často hašteří. Jejich gesta a grimasy mě fascinovaly, jak se spolu dorozuměli a chápali. Dnes už spolu přechytrale debatují. A jak se spolu nachichotají! Mají mezi sebou tak zvláštní vztah. Jsou chvíle, kdy se provokují. Ale z toho panuje mezi nimi tak silné citové pouto, plné lásky a

vřelého objetí. Miluji ty jejich láskyplné chvílky. Zulíbala bych je.

A my měli svoje další výročí v novém bydlení také za sebou. Řekla bych zdárně. Co se týče skloubení těch dvou dětí dohromady, zvládnutí úklidu, celého chodu domácnosti. Marek totiž býval od rána do večera v práci, tak to tu bylo vše víceméně jenom na mně. Ta další životní změna, vlastně dvě – změna bydliště a narození dcerky – nezanechala následky v trošku jiném chování jen u syna. Ale řekla bych, že poznamenala i naše manželství.

S Markem jsme spolu dohromady osm let. Náš vztah od začátku nebyl přímo ukázkový, naprosto idylický. Oba jsme totiž vznětliví, každý si chceme prosadit tu svoji pravdu. Neříkám, že to tak bylo pořád. Zažili jsme spoustu krásných chvil a okamžiků. Byla to láska na první pohled, co budu povídat, jako z románu. Dostávala jsem květiny, dárky, na rukou mě nosil. Následovala pohádková svatba. Jenže postupem času se moje představy o budoucnosti hodně změnily. Ale prostě i ta mnohá úskalí a neshody by se dala přejít, kdyby se to věčně neopakovalo. Jak to již bývá, naše potyčky se týkají buď v rozlišném názoru na výchovu dětí, nebo finanční stránky. Také tím, že už nemáme na sebe tolik času. Dřív jsme docela cestovali, vyráželi do společnosti a dnes se sotva doma potkáme, prohodíme pár slov. A pak už stačí jen sebemenší prkotina a je oheň na střeše.

„Já už na to nemám. Já takhle dál nemůžu! Chci rozvod.“ zněla Markova slova jasně.

A důvod? Teď třeba bouchl proto, že vlastně chudák nic nemůže. Že se věnuje i přes své pracovní vytížení svým aktivitám, zatímco já už několik let trčím doma. Nejen, že se často zdrží v práci, dorazí později, doma samozřejmě nic neudělá. Také na co, když jsem tady já a vlastně veškeré domácí práce jsou vykonány. Takže přijede, navečeří se, pomůže mi třeba vykoupat děti. A ty se pak pomalu chystají ke spánku. Takže je s nimi v podstatě pár hodin. A to si ještě 6x ze sedmi dnů dovolí usnout při uspávání. Ano, spí mnohokrát dříve, jak Sebastián. Ve středu nebývá po večerech doma – jezdí si na fotbal či nohejbal. Strídá to dle ročního období.

Pak stejně přijede a hned usne. Takže já vlastně musím fungovat od rána do noci. Kmitám přes den a po večerech si ještě ke všemu sama uspávám děti a završím to tím, že třeba v deset večer vyvším. Aby měl ten ospalec na další den obídek a já se mohla v klidu věnovat dětem. Protože člověk nikdy neví, jak by s nimi následující den mohl vypadat. Takže se nechci stresovat tím, jestli jim stihnu dopoledne uvařit oběd nebo ne. Radši si to splním a odru večer a mám klid. Jenže s tím mi nikdo nikdy nepomáhá. Když ten druhý má dávno půlnoc. Jsem v jednom kolotoči. Na sebe moc času nemívám. A nejlepší na tom je, že když se Marka snažím vzbudit, aby se milostivě odebral a dopravil do postele do ložnice, protože on zásadně vytuhne v obýváku na gauči, jsem já ještě ta špatná a sjede mě na dvě doby. Takže teď už se ani nenamáhám ho budit. Ráno, buď vstane na budík, nebo ne. Neřeším to už. V ložnici spávám sama. On když přijde, bývá to v časných ranních hodinách. Vstává kolem páté ranní. Takže ani mnohdy prostě nedojde, že to už vlastně nemá smysl. No koho by to neštvalo? A pak už stačí sebemenší prkotina a hádáme se.

„Tak to pochop, já chodím do práce!“

„A já jako dělám co? Já se tady asi válím, ne? Tak si to pojd' vyměnit a uvidíš, jaký to je. Já totiž dělám víc než ty!“ namítám na jeho argument.

Beru, že jeho práce je někdy namáhavá. Obzvlášť, když jedná s magory, kteří mají problém typu:

„Dobrý den, mám asi něco s počítačem.“

„A zkoušel jste ho zapnout a vypnout?“

„Né. Já to teda zkusím.“ zákazník na to.

„To by bylo skvělé! Děkuji.“ poděkuje nevěřicně Marek.

V robotě si odpracuje svoje hodiny, mnohdy i ty přesčasy. Doma pak padá únavou, domácí práce nezastane téměř žádné. Případně pak ve svém volnu, o víkendu. A i to často po nějaké době, protože jsou to pro nás výjimečné chvíle, kdy jsme všichni spolu, jako rodina, že většinou objedeme návštěvy a vyřídíme všechny nutnosti, co se s Markem nedají přes týden

zvládnout. Takže jeho domácí činnosti jsou buď rozkouskované, nebo zaberou většinu času z našeho programu.

„Hotovo.“ dodělal Mára nějakou činnost.

„Skvěle! To, co by jinému trvalo hodinu, jsi zvládnul za deset dní.“

„Jestli ti něco vadí, můžeš si to taky příště udělat sama.“

„V pohodě. Já jen, že jsi užitečný jako čokoládový robertek na poušti.“

„Víš co, dej mi pokoj.“ zamítl packal debatu těmito slovy.

Já to přece respektuji. Chodí do práce. Před necelými třemi roky změnil zaměstnání. Šel za větší výplatou, aby utáhl provoz domácnosti. Já na rodičovské, dvě malé děti, peníze se staly důležitou složkou našich potřeb. Lepší místo získal x kilometrů od domova. Dojíždí den co den v týdnu, hodinu sem, hodinu tam, na cesty má služební auto. Shrnuto podtrženo, je pro něj mnohdy lepší si v práci nafouknout matraci a přespat ve spacáku. Pravda je, že ho práce nutí být občas v zaměstnání přes noc. Pracovní akce, semináře, sem tam hektická tvorba nabídek a smluv. Vždy se nám snažil věnovat maximum času. Alespoň o víkendech jsme byli spolu na různých akcích. Ale v poslední době to šlo od desíti k pěti. Nikdy ho nenapadlo, že je to pro mě prostě málo. Až když jsem se ozvala. Jenomže to se mu nelíbilo. Byl, ještě více, podrážděnější. Nevěděl, kam skočit dřív. Na jednu stranu by asi chtěl bývat více doma a trávit s námi více času. Na druhou stranu měl toho v práci nad hlavu a nestíhal. Ale já se přece taky s těmi dětmi nezastavím. Bývám tady povětšinou sama, pokud nedojde nějaká návštěva. A to od rána do večera. A to vydržím být na nohou až do noci, dokud si nesplním všechny resty a úkoly, co jsem si zadala. A další den jedu nanovo. A Marek v posledních měsících toho má třeba opravdu moc. Nemá sílu skoro na nic, ráno nemůže vstát z postele, doma je pak nepříjemný a vrčí na mě. Jako bych mu za to všechno mohla! I když důrazně dám najevo, že by to takhle prostě nešlo, je chvíli klid, ale zanedlouho si stejně vjedeme do vlasů. Náš program je postavený jenom na řešení problémů, jak okolo jeho práce, tak s dětmi. Ale i přesto si Marek najde čas na svoje aktivity, koníčky a já vždycky budu ta špatná. Ta, která mu nic

nedovolí. Přitom to jsem já, kdo nemá čas na sebe, na relaxaci, pohyb nebo dokonce jídlo. Jídlo, co by se dalo pozřít za normálních okolností, v klidu, u stolu. A ne někde v pohybu. Vydržím toho hodně. Někdy mi můj organizmus dává najevo, abych trošku ubrala. Jindy na druhou stranu mám v sobě večer ještě tolik energie, že musím prostě něco dělat, abych se byla schopná unavit. To Marek s únavou nemá problém. Ten je schopný vytuhnout i za pochodu. Kdekoliv a kdykoliv. Řekla bych, že právě v chrápání vězí ta odlišnost Marka ode mě.

Zmatený uprostřed noci bloumá po bytě a naráží do nábytku, zatímco se pokouší vzpomenout, kam to vlastně šel a co chtěl. Příchod už prvního miminka nás postavil do zcela nové pozice, která přináší nejen krásné zážitky. Život se najednou obrátil o 180 stupňů, což pro nás představuje velkou fyzickou, psychickou i emoční zátěž, a jistě se na ní ve velké míře podílí právě nedostatek spánku. Beru i to, že při nedostatečném spánku bývá většinou unavený, podrážděný. Má zpomalené myšlení, oční víčka na půl žerdi, nohy si asi připadají jako po maratónu nebo ho někdy bolí i hlava. Zapadne do pohodlného křesla a ani nepočká, až skončí oblíbený seriál. Ta jeho únava je vlastně zabiják našeho vztahu.

V posledních měsících toho na něj bylo v práci moc. Neměl na nic sílu, často zaspával, jak nemohl ráno vstát. Doma, ale také asi i v práci, byl nepříjemný a na okolí vrčel. Neměl prostě sílu na to být milý a příjemný. Natož, aby také doma zastal nějakou práci a s něčím mi pomohl. Až naši blízcí a především já jsem mu musela dát důrazně najevo, že takhle by to nešlo.

Během těch dosavadních čtyř let, co jsem byla s dětmi na mateřské, se mezi námi hodně změnilo. Věděla jsem, že je kvůli dětem a financím podrážděný. Ale některé výbuchy si mohl odpustit. Navíc mi vadilo, že se ze vztahu vytratily něžnosti, milování se stalo jakousi povinností. Měla jsem za to, že by se všechno mohlo zlepšit, až bych se vrátila do zaměstnání. Ale do té doby by se to nedalo vydržet. Manžel byl večer vždycky nabručenější, takže čas strávený kdekoli jinde nebo bez něj, byl pro mě jako oáza klidu. Když měl tu svoji náladičku, bylo nakonec i dobře, že večer vytuhne a spí.

Snažila jsem se, angažovala a stejně se nic nezměnilo. Bylo to jenom na mně. Už mě to přestávalo bavit. Také mi docházely síly. Stávkovala jsem.

„Táta chce vědět, kdy bude hotová večere!“ přiběhl za mnou Sebastiánek.

„Řekni mu, že až dostanu zpátky svoji svobodu.“

„Co mu to zase bulíkuješ za nesmysly?“

„Je to jednoduchý jako facka. Už jsem vytočená jako vývrtka. Ty si myslíš, že si někde budeš válet šunky nebo stát jako kůl v plotě, a že já za tebe budu dělat zase úplně všecko?“

„O co ti zase jde. Copak se nějak předřeš?“

„Jo, předru. Když lítám od rána do noci. Už mám taky nárok na odpočinek!“

„Tak si odpočni!“

„A kdy? Vždyt' mám pořád někoho za zadkem.“

„Jsi přece na dovolené.“

„To ti teda pěkně děkuju.“ rozpálená jako kamna jsem raději chtěla ukončit tento rozhovor. Ale nedalo mi to: „Beru, že práce a veškeré povinnosti v životě tě pořádně zaměstnávají. Ale i přes všechny žrouty času by sis měl najít prostor, jak pro děti, tak i na mě. Nebrat všechno jako samozřejmost. Všem by to prospělo.“

„Měl jsem hodně práce.“ snažil se opět vymluvit. Slýchávám to snad denně.

„Pořád máš hodně práce. Záleží ti na ní víc než na vlastní rodině!“

„Tohle je směšný.“ prohlásil Marek podrážděně.

„Takže sis nevšiml, že mě zanedbáváš?“

„Co zase vyšiluješ?“

„Já jen, že večer co večer tě zmáhá únava a jsi rád, když se konečně natáhneš a můžeš se vyspat. To беру. Ale já jsem tady pořád sama!“

Celé dny jsem obětovala pro naše děti. Výchova a péče o ně mi zabírala veškerý můj volný čas. Nastal večer, děti spaly, Marek také, ale nečekaně procitl. V době, kdy jsem chtěla jít už také spát. Ulehl do naší postele, přitulil se ke mně.

„Co kdybychom si udělali hezký večer?“ zašeptal mi toužebně do ucha a jeho ruce vklouzly pod moje pyžamo.

„Copak ty dneska nejdeš hned spát?“

„Neříkej, že to taky nechceš. Chybí ti to. Vím, že chceš.“ řekl zastřeným hlasem.

„Dneska jsem zrovna unavená já.“

Vyskočil na nohy a odebral se do obýváku.

„Kam jdeš?“ zavrčela jsem na něj.

„Budu spát na gauči.“ Informoval mě.

„Klasicky!“

„Jsi moje manželka a já chci, abys plnila svoje povinnosti.“ dožadoval se.

„Hlavně, abys ty povinnosti plnil ty sám. Ne jako manžel, ale hlavně jako otec!“

„Dělám pro vás první poslední.“

„Nechápu, co se hned urážíš. To, že já tady denně civím sama, je v pořádku. Ty si pak jednou usmyslíš, že teda neusneš a hned se budeš chovat jak nějaké urážlivé děcko? Jsem unavená, chci už taky spát. A navíc nemám na to ani pomyslení, ani chuť. Tak se vrať zpátky do postele a na nic si nehraj!“

prohlásila jsem.

„Někoho máš, že jo?“

„Jak se opovažuješ?“ do očí se mi vedraly slzy a vrhla jsem na Marka vyčítavý pohled.

„Takže je to jasný.“

„Co je jasný? Jedině to, že jseš trapnej! Ty tady chrápeš od osmi hodin a pak, když v noci procitneš, jseš najednou čilej. A co ode mě jako očekáváš? Já si chci jít už lehnout a spát. Taky mám nárok na spánek. Na rozdíl od tebe chodím spát normálně, jako normální lidi. Ne jako mimina. Celý večer, den co den, trávím sama a ty si pak procitneš. Tak co jako teď po nocích ode mě čekáš? Tohle jsi prostě nemusel.“ řekla jsem a zavřela před ním tedy dveře.

„Gábi,“ vyšel Marek za mnou. „Omlouvám se. Nechtěl jsem.“

„Jde ti stejně jenom o sex, že?“ zeptala jsem se.

„Co to je zase za otázku? Co ti zase přeletělo přes nos?“

„Že si mě prostě za celou dobu nevšimneš. Ale jakmile máš nějakou potřebu, jsem ti dobrá.“

„To přece není pravda! Tobě pořád něco vadí. Na všem, co dělám, vidíš něco špatného. Já na rozdíl od tebe chodím do práce a mám právo být unavený a dožadovat se jídla a spánku.“

„Já už se ale nenechám využívat. Ty si myslíš, že mě to doma jako baví? Být tady pořád zavřená několikátým rokem mezi několika zdmi, s dětmi věčně přilepenými za mým zadkem? Taky mě nebaví dělat tady ze sebe krávu a být na tohle všechno pořád sama! Taky bych se ráda podívala mezi lidi, do jiného prostředí, než několikátým rokem nedělat nic jiného, než kojit, přebalovat, skoro se nevyspat, fungovat na tisíc procent ve dne v noci. To si ani nedovedeš představit, jaký je to záhul! Vy, chlapi, vidíte jen to, že jsme

na dovolené. Ale za jakou cenu? Ty jseš s dětmi maximálně pár hodin denně, teda když doma vůbec jsi. Ale já jsem v tom prostředí dennodenně. Ale jestli se ti něco nezdá, fajn, můžu se od zítřka zase klidně nahlásit do práce. Si to taky můžeš klidně vyzkoušet.“

„Kdybys brala to, co já, vyměnil bych si to s tebou. Jinak samozřejmě vím, že to doma nemáš lehký, že to není žádný med.“

„Tak co ti vadí? Že chci, abys svým dětem věnoval stupidních několik minut, nějakou hodinu ze svého podělaného dne? Abys taky nějaké večery trávil společně se mnou? Fakt chci po tobě tak moc?“

„Nekřič na mě!“ upozornil mě Marek. „Tohle už vážně přeháníš. Copak s nimi nejsem? To, že mívám přesčasy a přijedu pozdě, má přece důvody. Ano, mrzí mě to. Víم, že jsi na to většinou pořád sama.“

„Ano, jenže ty přijdeš, většinou podrážděný, běžíš se najíst, pak do sprchy, sem tam s námi prohodíš nějakou tu řeč, pak se jde uspávat a tím to hasne. To je pomoc od tebe! Takže veškerou službu stejně odskáču já.“

I když mě Marek, kdesi hluboko v jeho nitru, stále miloval, a já zřejmě i jeho, bylo pozdě. Všechno bylo nenávratně pryč. Moje láska k němu byla potlačovaná, ta jeho ke mně zanedbávaná. Bála jsem se, že si Marek chtěl jenom užít toho, co měl doma. Jenom k tomu jsem mu byla dobrá – na sex, na vaření, na praní, žehlení, na chod celé domácnosti, na výchovu dětí.

„Ty pláčeš?“ zeptal se, když jsme ulehli opět společně do postele a uslyšel za svými zády podezřelé popotahování.

„Ne, jen se mi chce smrkat. Už ale spi. Musím si taky odpočnout. Zítra zase nanovo.“

Jenomže Marek sex potřeboval. To, co ho teď ovládalo, nebyla jen jakási láska. Vždy, když jsem se ho dotkla, zmocnila se ho nepředstavitelná touha. Já bych to také chtěla. Ale tuto činnost mám spojenou s upřímnými city a vzájemnou důvěrou. My jsme se už tak vroucně nemilovali. Kdoví, jestli

vůbec, když se ani jeden nás k vyjadřování lásky nepřemáhal. Byl to v poslední době sex jenom z povinnosti, a to jsem si nepřála. Zařekla jsem se, že už to více nedovolím. Nemůže přijít domů jenom tak a dostat to, co si bude přát.

Uvědomila jsem si, že přestože jsem svého manžela kdysi opravdově milovala, že už s ním nedokážu žít. Už s ním vlastně ani nechci žít. Často jsem zažívala v našem vztahu bolest. Někdy to bylo téměř neúnosné. Byla jsem v situaci, kdy jsem chtěla od něj odejít, ale nechtěla jsem rozbít rodinu. Nevěděla jsem, co mám dělat. Ztratila jsem jakýsi intuitivní pocit, jestli jsem s tím pravým. I když můj rozum radil rozvod, nechtěla jsem, aby naše děti trpěly. Nechtěla jsem jim zničit dětství. Snažila jsem se udržet naši rodinu dál pohromadě.

„Co se to s námi děje? Proč to muselo dojít takhle daleko? Co se změnilo?“

Musela jsem pořád přemýšlet nad Markovými otázkami. Víím, že jsme se pořád dohadovali. Vlastně nebylo dne, kdy by nedošlo k nějakému konfliktu. Ale zaráželo mě, že se ohrazoval zrovna on, že už nemohl takto dál. On, který vlastně byl toho strůjcem. To já jsem tady přece byla ta ubližovaná a dotčená! A on si chudáček stěžoval. Napadlo mě, jestli by v tom nemohl mít prsty třeba někdo další. Že by si někoho našel. Ale o tom jsem pochybovala. To Marek zase taková svině nebyla. Právě naopak. Jeho svědomí je natolik čisté, že by to nevydrželo. On by se buď prozradil, nebo by to prostě a zkrátka nedokázal. Ten by mi nezahnul. Nedokázal by lhát a tajit, splétat pavučinu tajemství a záhad. Byla jsem si tím od začátku našeho soužití jistá. V tomhle jeho svědomí věřím. Je natolik čestné.

Ale přece se nemohla láska mezi dvěma lidmi jen tak vytratit. „Co je to vůbec láska?“ Musela jsem se sama sebe ptát. Ta opravdová láska. Je to chemie nebo snad jen pouhý pocit? Možná víc než jen to. Já si představuji lásku tak, jak jsem ji poznala. Z té nejhezčí stránky, z jaké se mi mohla ukázat. Jako krásná, naslouchající, pozorná a především obětavá a upřímná. Hlavně ke mně přišla nečekaně a ze strany, odkud bych ji v životě nečekala. Něco pravdy možná na tom je, že protiklady se přitahují. Podle mě je to tedy

všechno pocit, který někde uvnitř v nás dozrává a v blízkosti určité osoby vypluje na povrch. Nikdo si nevybírání, do koho se zamiluje. Nezáleží na postavení, věku nebo kráse. Pro každého jako láska tak i krása znamená něco jiného. A tím nás všechny nelze hodnotit, že jsme všichni stejní. Každý z nás je v něčem výjimečný. Záleží jen na jednotlivci, co vidí vyzařovat z toho druhého a jestli jsme doopravdy schopni vzbudit v něm onu lásku. Zamilovanost, láska, to vše se nějak prolíná našim životem. Všichni bychom se ale mohli shodnout, že je to něco, co nás nenechá dospát, usilovně na toho druhého myslíme a těšíme se na jeho bezprostřední blízkost, která nám dělá tak dobře.

Z mého pohledu je to tedy cit, který pocítím jen jednou za život. Když přeci někoho miluji, tak opravdově. Myslím to vážně, upřímně. Mám lásku ke zvířatům, věcem, ale rodinu, tu miluji. Zbožňuji. Rozdala bych pro ni všechno, co mám. Obětovala. A to i svůj život.

Každý o lásce sní, zpívá se o ní v každé druhé písničce, píšou se o ní romány, skládají básně, malují obrazy, točí se o ní filmy. Láska se nedá popsat slovy, nakreslit na papír. Všichni ji chceme prožít, cítit to zatočení hlavy, opojení smyslů. Každý ji chce vlastnit, brát, ale málokdo dovede dávat.

Umí omámit mysl i duši. Dokáže otevřít lidská srdce. Dokáže oslepit rozum. Ano, je to láska. Když miluji, celý svět se mi zdá jiný, krásnější, barevnější, mám okamžitě jiný pohled na svět, jinak vnímám to vše, co se kolem mě děje. A tohle všechno dělám pro něho, toho druhého člověka, do něhož jsem se bezhlavě zamilovala.

Láska je umění, které tkví v každém z nás a přeje si být znovu rozvíjené. Stejně jako se láska nedá koupit. A tam, kde se zrodí láska, tak tam už nikdy nezanikne. Ale asi zanikla. Možná byla jenom opravdu zpustlá. Už jsem se v nás naprosto ztrácela.

Nestává se to v životě přece tak často, že bych prožívala tak báječné pocity, jako při zamilování. Není těžké pochopit, proč tolik lidí ztratí hlavu, když se zaláskují. Pro mě je to něco tak podstatného pro moje přežití, jako je

hlad a žízeň. Dělá mi to dobře, potřebuji mít tento pocit. Nic není náhoda. Nebyla ani náhoda, že jsme si do oka padli my dva.

Jak říkával Marek: „ Zbyli jsme na sebe.“

I ta naše láska. Byla to láska jako trám. V tomto kouzelném čase bylo tolik porozumění a souladu, že to poslalo náš vztah do další fáze. Začali jsme spolu bydlet. To byly ty chvíle, kdy jsem začala cítit tu bolest jeho některých slov a chování. Sice při společném bydlení jsme si byli neobyčejně blízko, ale jak jsem zjistila, zde se může člověk během této chvíle pěkně spálit, procitnout, může sundat růžové brýle. Začaly se mezi námi projevovat různé rozdíly. Pravá stránka jeho složité povahy vyplouvala na povrch. Aby vztah vydržel, bylo potřeba konat. Proto jsem ho zkoušela předělávat.

Kolikrát jsem Marka napomínala: „Chtěla bych vidět jinou, která by to všechno vydržela. Jsem tě tak předělala, že teď by s tebou jiná byla už vysmátá.“

Několikrát jsem si říkala, že mu snad nějakou holku dohodím. Abych se ho zbavila. Toužil mě kontrolovat a vlastnit. Miloval mě natolik, že děsně žárlil.

„Kde jsi byla? Jak dlouho tam budeš? S kým tam jdeš? Kdo ti píše?“

To byly naprosto běžné a dotěrné otázky. Bylo to pěkně otravné. Naštěstí si uvědomil, že žárlivost vede náš vztah k zániku. Tedy uvědomil si to až po tom, co jsem se už doopravdy ozvala a bránila se zuby nehty. Až jsem mu položila pomyslný nůž na krk. To byl první zvrat v našem vztahu. Nedovolila jsem mu, aby jeho touha mě kontrolovat a vlastnit se stala normální záležitostí. Po pár zlomových bodech, kdy jsem chtěla opravdu vztah ukončit, si asi sáhl do svědomí a začal je zpytovat. Začal na sobě pracovat a žárlivost postupně odbourávat. Chtěli jsme ale zachovat proud naší lásky živý. Tak se tehdy vzpamatoval a svoje žárlení utišil. Láska nás pak osvobozovala z připoutanosti k sobě. Těžko říct, na kolik je žárlivý dnes. Jestli tedy vůbec. Já jsem totiž potom po nějaké době otěhotněla, zůstala

doma s narůstajícím bříškem, s jedním dítětem na rodičovské dovolené, na to navazovala hned druhá dovolená. Takže jsem byla zbavena téměř veškerých kontaktů, hlavně těch pracovních. Tudíž vymizely i ty žárlivé scény. Protože jsem prostě a jednoduše byla zavřená doma s dvěma dětmi na krku. Jenom s celou domácností. Kromě tedy pár výletů, návštěv a několik večerních povyražení. A to bylo opět v kruhu rodinném nebo v rámci mých kamarádek, které byly víceméně také na dovolených. A po všech těch našich krizích, co jsme prožili za poslední dobu, mi řekl tolik věcí, například:

„Už mi na tobě nezáleží. Dělej si, co chceš.“

Tak myslím, že jsem mu byla natolik ukradená, že by nežárlil. Nyní jsme řešili jiné problémy. Bylo až s podivem, jak často jsme se dohadovali kvůli naprostým banalitám. Vlastně nebylo na počátku nic podstatného, ale postupně hádka přerostla v ostrý konflikt. Malicherné hádky byly, jsou a budou záhubou vztahů. V některých případech bylo pro nás velmi obtížné zachovat si klidnou hlavu. Lidé, kteří spolu nesouhlasí, se prostě hádají. Na to jsem byla zvyklá.

Jsou dny, kdy i já se probudím se špatnou náladou a ani vlastně nevím kvůli čemu. Vylívám si zlost na druhých, i když za to nemůžou. Jsem nevrlá a protivná. Stačí pouze jedno špatně zvolené slovo a hádka je na světě. Jediný způsob, jak se tomuto asi vyhnout, je naučit se ovládat své nálady. Špatnou náladu si zkouším vybit třeba tancem, poslouchám muziku. Vím, že chybují, že nejsem dokonalá. Ale aspoň si to uvědomuji a snažím se na tom zapracovat. Trápí mě různá nedorozumění mezi mnou a Markem a mám někdy pocit, že už mám všeho dost. Že on nic nechápe tak, jak to já myslím. Připadá mi, že při našich rozhovorech bychom potřebovali překladatele. Neustále se dohadujeme kvůli hloupostem. Myslím, že většinu takových konfliktů si můžeme ušetřit, ale stejně se v nich motáme znovu.

Nechtěla jsem žít ve světě představ, z něhož některé se naplnit dařily a jiné ne. Měli jsme doma spolu už zažitý jakýsi komfort a pohodlí. Navíc máme spolu děti. Skousla bych toho hodně. Ale když byl prostě ten jeden utiskován druhým, kterému bylo dopřáváno více času na sebe a své aktivity,

navíc který byl ještě sobecký a věčně sina něco stěžoval, neměla jsem na výběr. Musela jsem jeho přání, abychom se rozešli, vyhovět. Nechtěla jsem pořád s sebou vláčet staré jizvy a vracet se k nim. Vždyť život nám plyne mezi prsty. Blíží se stárnutí a já se chci ohřívat u rodinného krbu. Ne žít představami, minulostí, zradami, zranitelností. Naši lásku blokovala jakási zatuhlost, nejistota, nevědomý strach a obavy.

Přemýšlela jsem, co se se mnou dělo, když jsem se tenkrát do Marka zamilovala. Srdce mi tlouklo rychleji. Cítila jsem se jako při trémě. Takže mi bušilo. Asi jsem měla zpocené dlaně, zvýšený tlak, intenzivně jsem se soustředila na svou milovanou osobu. Měla jsem povznesenou náladu. Byla jsem milostně poblouzněná. Neustále jsem sledovala mobil, jestli mi nepřišla zpráva. Když ano, rozebírala jsem každé slovo, hledala jejich významy a další záminky, proč mu odepsat a jak s ním být nadále v kontaktu. Probděla jsem hodně nocí. Když jsme spolu začali bývat i po večerech, povídali si, pak milovali, stávala jsem se nejšťastnějším člověkem na zemi. Musela jsem se sebe ptát:

„Nejsem nemocná?“

Odpověď byla jasná:

„Ne, nejsem. Jsem zamilovaná.“

Žádný lékař by mi nepomohl. Líbí se mi gruzínské přísloví: „Lásku a kašel neutajíš.“ Vše se dá léčit. Jen láska ne. Ta se nedá vysvětlit, nedá se zvážit, změřit, koupit, prodat. Ta se musí prožít. Když přišla, vše jsem zahodila a spěchala za ní. Snažila jsem se ji hýčkat, chodit po špičkách kolem ní. Hlavně, abych ji nevyplašila. Byla bojácná, nemusela by se mi už vrátit. Recept na lásku není. Možná však je. Milovat. Láska dává zamilovaným křídla, růžové brýle a sílu vydržet i v době dennodenní šedi a prázdnoty. Jenže pak člověk vpluje do každodenních povinností.

A jak čas běžel, začaly i mé růžové brýle blednout. A není to tak dávno, sundala jsem je úplně. Náš navenek idylický vztah byl v troskách. Uvnitř byla doopravdy jen samá přetvářka. Už nás nebavilo hrát na lidi

divadélko, jak vše bylo v naprostém pořádku, jak to mezi námi klapalo. Náš život byl jako na houpačce. Jeden den jsem byla zahrnována city, pozornostmi, jakože láskou a druhý den jsem slyšela výčitky, obviňování, a že jsem nejhorší ze všech. Nespokojenost byla spojená s celkovou pohodou v domácnosti a vlastním oceněním. Jednotlivé nesouhlasy se díky nekomunikaci zasouvaly pod koberec a v běhu denních povinností se z nás stávali lidé žijící vedle sebe. Naše city se vytratily. Jakoby to byly lentilky utíkající před mlsnými dětmi. V takové situaci by nebylo vůbec těžké podlehnout svodům zajímavého a nového zážitku. Bylo by velice snadné podlehnout kouzlu jiného člověka. Komu by se nelíbil nezvyklý zájem, pozvání na večeri či lichotky. Všechno zkraje vypadalo tak ideálně, tak kde se stala chyba? Za problémy v našem vztahu jsme mohli oba. Ale jak z toho ven?

Zkrátka, každý z nás chtěl jít jiným směrem. Jinak se rozhodovat. Duo takových zpěváků znělo falešně. Netáhli jsme za jeden provaz. Oba jsme to věděli. Tak proč jsme nebyli schopni ústupků? Protiklady se sice přitahují jako magnety. Ale teď nebylo dobré z toho těžit, natož se trápit. Čím dříve jsme to pochopili, tím jsme byli šťastnější.

„Řeknu ti to ještě jednou a naposled. Jestli se zamiluju a bude mi to opětováno, odejdu od tebe.“ zopakovala jsem mu větu, kterou jsem pronesla před časem. „A když už se zamiluji jinde a ucítím, že ten nový objev bude pro mě lepší, rozejdeme se spolu v klidu, ano?“

Doufala jsem, že se nad tím zamyslí a něco se třeba i změní. Ano, zamyslel se. Připustil, že jsem měla ve spoustě věcech pravdu, chtěl prý na tom zapracovat. Ale skutečnost byla jiná. Nic se vlastně nezměnilo. Jenom se to pořád jen řešilo, hrotilo, nebo naopak neřešilo už vůbec.

„Zase mi chceš něco vyčítat?“

„Nechci s tebou nic řešit. Ani se s tebou nebavím.“

„My spolu nemluvíme? Proč já jsem vždycky poslední, kdo se to dozví?“

„Tak si vzpomeň, jak ses choval zase včera!“

„Proboha o co ti zase jde?“

„Tak jsem si myslela, že když si o tom promluvíme, že se něco změní. Ale je to pořád stejný. Možná horší.“

„Že to říkáš zrovna ty?“

„Prosím? Co jsem jako zase udělala?“

„Tak se na sebe podívej! Vždyť ty jseš hrozná, zlá. To je pořád: Proč jsem udělal tamto? Proč neudělal toto? Proč teď nejím, proč teď jím, jeden se nemůže vysrat, další moc sere, přitom sereš ty mě. Pořád ti něco na mně vadí. Nejen na mně. Všechno ti vadí. Prostě po mně pořád jdeš!“

„Jo? A kdo si koho pořád všímá? Kdo chce pořád koho buzerovat?“ bránila jsem se.

„Ty mě.“

„Jo? Já tady celý den kmitám a ty pak jdeš a vyvrtáváš!“

„Ale to není přece jen o práci!“

„Není. Ale zkus si to se mnou vyměnit. Vždyť ty ani nevíš, jaký to je! Když ti dám děti hlídat, že někam jdu, jsi s nimi chvíli. Říkáš, jak je to s nimi skvělý, že jste si to užili. Ano, protože jsi s nimi byl jen právě chvíli, pár hodin. Ale co já, která jsem s nimi zavřená už čtvrtý rok doma?“

„To je pravda, ale já chodím do práce.“

„A už je to zase tady. Ta tvoje práce, práce, práce!“

„A ty myslíš, že mě to baví jezdit denně sem a tam, trávit několik hodin na cestách, vstávat tak brzy ráno a ještě pak být s dětmi večer?“

„Sám ses tak rozhodl.“

„No tak dobře. Jestli jsi schopná vydělat peníze jako já, nebo i víc, tak prosím!“

„Ty víš, kolik bych brala.“

„Tak vidíš.“

„Ale taky víš, že byly doby, kdy jsem nosila stejně jako ty, nebo i víc.“

„No ale to je hodně zpátky. Zrovna tak ty víš, že ti říkám, ať si někam s holkama zajdeš, odskočíš, odpočneš.“

„Ano, to říkáš. Ale taky se stane, že remcáš.“

„Já? Kdy jsem ti co řekl?“

„Ty to totiž říkáš taky hlavně proto, že chceš taky chodívat. Ale přitom tys byl za těch osm let, co spolu jsme, daleko častěji pryč jak já. Protože ty na svoje aktivity na rozdíl ode mě čas máš!“

„Prosím tě, kolikrát kam jdu? Ty z toho zase naděláš.“

„Ano, nadělám. Protože já si to na rozdíl od tebe všechno pamatuju. Stejně tak, jako ses kolikrát jen tak sbalil ven z trucu, stejně jako sis jezdíval na výlety a přespával někde, bůhvíkde.“

„A už jsme zase u výčitek.“

„Protože ty nevidíš tu nespravedlnost.“

„Proboha, tak si jed’!“

„Pojedu a všechno ti vrátím. Protože zatím si užíváš jenom ty!“

„Tak to neřeš a jed’ si. Však teď jste se s holkama domlouvaly, že se chystáte

na nějaký wellness. Tak co?“

„Jo pojedeme. Termín ti pak ohlásím.“

„Ohlaš.“ Končila tak naše diskuze a radši jsme se každý rozutekli jiným směrem, aby naše dohadování nevyústilo v pořádnou hádku.

V ložnici jsem také zůstávala stále více sama. Marek po večerech buď spal, anebo tu vůbec nebyl. Povídali jsme si méně. Jediným projevem dřívější lásky byla občasná rychlovka. Byla jsem sama, chyběla mi láska. Prostě jsme nechali náš vztah plynout. Cítili jsme, že se z něj pomalu vytrácí jiskra. Chyběla mi naděje. S údivem jsem zjistila, do jakého stereotypu jsem se to během těch osmi let dostala. Třicítka se mi kvapem blížila, doma už nebyly ani ty rychlovky.

„Máme na to pár minut, tak dělej.“ znělo většinou při bližším styku, když jsme udali děti anebo nás nechaly chvíli samotné.

„Kdys mi naposled řekl „Miluji tě“? A když už jsi to řekl, opravdu jsi to tak cítil? Stalo se ti někdy, že když se mnou nejsi, nemůžeš se dočkat? Těšíš se na mě? Bojíš se o mě, že mě nechceš ztratit? Chybím ti vůbec někdy?“ vrtalo mi hlavou a musela jsem se Marka zeptat na těchto několik otázek.

„Jasně, že jsem tě miloval. Těšil jsem se na tebe skoro pokaždé, když jsem jel z práce domů. Ale vždycky se to nějak otočilo a pokazilo už ve dveřích, když ses s každým mým pozdním příjezdem začala vyptávat a vyvrtávat. Těšila ty ses vůbec někdy na mě?“

„Jo, těšila. Ani nevíš jak. A kolikrát jsem se tě ani nedočkala.“ konstatovala jsem smutně.

„Tak proč ses tak někdy nechovala?“

„Má to ještě pořád smysl? Budeme schopni spolu vůbec někdy ještě vycházet?“ kladla jsem si v duchu otázky.

„To nezáleží jenom na mně. Snažím se pro tebe udělat první poslední, a když jednou něco chci já, zpackáš to.“ odvětila jsem.

Věděla jsem, že bych s Markem chtěla být. Ale nevěděla jsem, jak to udělat a nezbláznit se. V duchu jsem si říkala: „Co když se budu mít někde jinde s někým jiným lépe?“